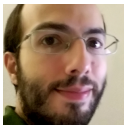
L'ensenyament del temporal Glòria

Per JoanM el ds., 25/01/2020 - 21:00

Aquests dies han estat plens de temporal, pluja, vent, inundacions, destrossa que malauradament s'ha emportat vides per davant. Si haguéssim de cuinar el plat del temporal Glòria, la matèria prima dels ingredients serien bàsicament vent i aigua. Vent capaç d'arrencar arbres i fer caure monuments o tirar parets i altres objectes. Aigua capaç d'arrossegar amb força cotxes i persones, de fer créixer sobtadament les rieres, de destruir ponts i fer malbé vies del tren, d'inundar i arrasar cultius i ecosistemes. El vent que té el mateix principi que el ventijol que tant agradable és a l'estiu. L'aigua que té el mateix principi que aquella que ens sadolla cada dia, o ens refresca i neteja quan ens dutxem. Què canvia? Sembla que sigui la manera d'utilitzar aquest principi: per bé, amb mesura i sobrietat, o per mal, amb desfici impetuós.

Aquest temporal ens ensenya quelcom. Com el vent i l'aigua, en general els objectes en sí mateixos no són ni bons ni dolents. Hi ha ben pocs objectes que estiguin determinats a un ús immoral o mortífer (potser armes de foc, patògens infecciosos...). La majoria, en canvi, tenim la llibertat d'utilitzar-los per al bé o per al mal: la droga en minúscules quantitats pot alleujar el dolor d'un malalt terminal, o un ganivet pot servir per tallar una ceba... En canvi amb un innocent coixí es pot ofegar una persona, o amb una senzilla pedra hom pot fer molt de mal a algú. Potser caminar cap al Nord, cap a Déu, no sigui per tant utilitzar els "objectes bons" i separar-nos dels "dolents", o dit amb un llenguatge que s'ha fet servir sovint, mantenir-nos dins d'allò "pur i sagrat" (tradicionalment associat als temples i pràctiques devocionals) i allunyar-nos sempre d'allò "impur i mundà" (tradicionalment associat a temes com moviments socials i de lluita obrera, gimnasos, governs...), sinó aprendre a usar tot allò que tenim a l'abast tant en quan serveixi i m'ajudi a caminar cap a Déu, cap a l'Amor, i tenir la llibertat interior per descartar els objectes que en aquest moment m'estan impedint avançar cap a Ell. La primera manera de religió ens fa acrítics, submisos i gent rara allunyada dels espais quotidians de lleure, treball, esport, política... de tot allò "mundà" que durant segles s'ha llegit com a impur. La segona manera de ser creients, en canvi, ens fa persones lliures, crítiques per a construir, dones i homes ficats enmig de les peripècies del món, plorant amb els qui ploren, rient amb els qui riuen, acompanyant i empatitzant amb els qui sofreixen, inventant i lluitant per dignificar. Per dir-ho gràficament, la primera proposa que la religió sigui un calaix de la calaixera, on ens hem de quedar amagats, mentre que la segona proposa que la religió sigui una manera lliure i dinàmica d'utilitzar tots els calaixos de la calaixera cap al propòsit que Déu vulgui.

Saber discernir què m'apropa a Déu. Heus aquí un ensenyament constructiu, de quelcom tant destructiu com el Glòria.